

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 czerwca 2015 r.,
sprawy **M. B.**
skazanego z art. 280§2 kk w zw. z art. 64§2 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 24 września 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w J.
z dnia 2 czerwca 2014 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adwokata P. H. Kancelaria Adwokacka kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 2 czerwca 2014 r., M. B. został skazany za zbrodnię rozboju kwalifikowaną z art. 280 § 2 k.k., popełnioną w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w zw. z art. 64 § 2 k.k., na karę 3 lat i 6

miesiący pozbawienia wolności. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy to orzeczenie.

Obrońca skazanego wywiódł kasację podnosząc zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść prawomocnego wyroku:

1. art. 433 § 2 k.p.k. wskutek lakonicznego, a więc w sposób odbiegający od rzetelnej oceny, odniesienia się przez Sąd *ad quem* do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku Sądu I instancji, a który polegał na przyjęciu, iż M. B. dopuścił się przypisanego mu czynu, podczas gdy pominięta została ocena potwierdzonego przez pokrzywdzonych faktu czynnego udziału w zdarzeniu innych, nieustalonych osób i związanych z tymże udziałem roszczeń K. F. wobec pokrzywdzonych;
2. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 455 k.p.k. wskutek nieodniesienia się do zarzutu apelacyjnego obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 280 § 2 k.k. w aspekcie niesprawczych postaci zjawiskowych przestępstwa rozboju, w świetle faktu czynnego udziału w zdarzeniu innych, nieustalonych mężczyzn i związanych z tymże udziałem roszczeń K. F. wobec pokrzywdzonych;
3. art. 440 k.p.k. wskutek nierozpoznania sprawy w szerszych granicach niż określone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, szczególnie w zakresie mogących mieć zastosowanie wobec oskarżonego M. B. niesprawczych postaci zjawiskowych przestępstwa rozboju, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania orzeczenia Sądu I instancji w mocy, co z kolei jest niewątpliwie rażąco niesprawiedliwe;

W kasacji skarżący zamieścił także zarzut rażącej niewspółmierności kary, co ma wynikać „ze sformułowanych wyżej zarzutów rażącej obrazy prawa procesowego”.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej złożył wniosek o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego M. B. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut pierwszy, wskazujący na nierzetelne odniesienie przez Sąd odwoławczy do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych co do przebiegu zdarzenia jest nieprawdziwy. Wbrew twierdzeniu skarżącego kontrola instancyjna ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w wyroku Sądu pierwszej instancji została przeprowadzona w sposób wszechstronny i wnikliwy. Świadczy o tym treść uzasadnienia skarżonego wyroku. W kasacji obrońca przeciwstawia ustalonemu obrazowi zdarzenia wyjaśnienia oskarżonego, który nie przyznawał się do winy w toku całego postępowania, ale pomija, że przy podejmowaniu orzeczenia w tym względzie Sąd *meriti* musiał brać pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a więc także tych, które wynikały z dowodów obciążających oskarżonego (art. 410 k.p.k.). Wiarygodność tych dowodów została oceniona przez Sąd Rejonowy, a ustalenia faktyczne oparte na tej ocenie akceptował Sąd odwoławczy, odrzucając zarzut błędu zawarty w apelacji. Podnosząc zarzut nierzetelnej kontroli instancyjnej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, skarżący nie wsparł go żadną argumentacją, poza wskazaniem na wyjaśnienia M. B., które zostały uznane przez Sądy orzekające za niewiarygodne. Zarzut kasacji, jako w gruncie rzeczy gołosłowny, jawi się więc jako całkowicie nietrafny.

Zarzuty pod pkt 2 i 3 są wręcz niezrozumiałe. Formułując je obrońca upatrywał w stanie faktycznym, przyjętym przez Sąd pierwszej instancji, możliwości przypisania oskarżonemu „niesprawczych postaci zjawiskowych przestępstwa rozboju”, a w niezastosowaniu takiej kwalifikacji przez Sąd Apelacyjny dostrzegał obrazę przepisów procesowych wymienionych w zarzutach. Trzeba w związku z tym zauważyć, że w apelacji skarżący nie podnosił zarzutu, w którym wytykałby odstąpienie przez Sąd Rejonowy od przypisania oskarżonemu którejś z niesprawczych form popełnienia przestępstwa. W tej sytuacji Sąd odwoławczy nie miał obowiązku rozstrzygać podnoszonej dopiero obecnie kwestii, chyba że z urzędu dostrzegł potrzebę orzekania na korzyść oskarżonego przez stosowną zmianę kwalifikacji prawnej czynu, niezależnie od zakresu zaskarżenia. W zarzucie kasacyjnym, nawiązując ogólnie do form niesprawczych skarżący nie podaje, o

którą z nich chodzi. Stawiany zarzut nie ma więc żadnego rzeczowego uzasadnienia. Tymczasem z treści prawomocnego wyroku i jego motywów wynika, że przypisano oskarżonemu współsprawstwo w popełnieniu rozboju, co wyraża się w sformułowaniu o popełnieniu czynu „wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi nieustalonymi mężczyznami”. Ustalenie to znajduje wsparcie we wszystkich innych szczegółowych ustaleniach sądu *meriti*, które odtwarzają przebieg zdarzenia. Jeśli nadto zważyć, że autor kasacji nie sprecyzował, na czym konkretnie opiera swoje przekonanie, iż zakwalifikowanie formy działania przestępnego oskarżonego jako współsprawstwa było wadliwe, to i te zarzuty jawią się jako oczywiście bezzasadne.

Ostatni z podniesionych zarzutów, w którym obrońca utrzymywał, że wymierzona oskarżonemu kara jest niewspółmiernie surowa, nie mieści się w podstawach kasacji (art. 523 § 1 k.p.k.) i jako taki nie podlegał rozpoznaniu.

Z wszystkich tych względów na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

O zwolnieniu skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., a o przyznaniu obrońcy wyznaczonego z urzędu wynagrodzenia za sporządzenie kasacji – w oparciu o art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. z 2013 r. Nr 461).